

РЕШЕНИЕ

№ 1864

гр. София, 18.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 1-ВИ СЪСТАВ, в публично заседание на седми декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Г.К.

при участието на секретаря Х.С.
като разгледа докладваното от Г.К. Административно наказателно дело № 20231110204879 по описа за 2023 година

Производството е по реда чл. 59 и следващите от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Обжалвано е наказателно постановление № 22-2300006 от 09.03.2023 г., издадено от директора на дирекция ДИТ – София, с което на „Строително предприемачески холдинг“ ЕООД, с ЕИК: 130917415 му е наложена имуществена санкция в размер на 1500 лева, за нарушение на чл. 415, ал. 1 от Кодекса на труда (КТ).

В жалбата се правят оплаквания за необоснованост и незаконосъобразност на наказателното постановление (НП), поради което се иска неговата отмяна.

В съдебно заседание пред настоящата инстанция, жалбоподателят, редовно призован, не се представлява и не изразява допълнително становище по делото.

Административнонаказващият орган (АНО), чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата като неоснователна, като моли за потвърждаване на НП. Претендира присъждането на разноски.

Съдът, като установи събраните по делото доказателства и съображенията на страните, приема за установено следното:

Жалбата е подадена в срок от надлежна страна.

На 06.01.2023 г. на жалбоподателя му е съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН) за това, че при извършена проверка е било констатирано, че жалбоподателят, в качеството си на работодател, не е изпълнил задължително предписание на контролен орган за спазване на трудовото законодателство, дадено под номер 6 от протокол номер ПР 2236430 от 02.12.2022 г. (л. 21 и сл. от делото), връчен на дружеството на 02.12.2022 г., а именно: „работодателят да изплати на Л.Б., уговорено трудово възнаграждение за извършената работа за периода от месец април до август 2022 г, включително“ в срок до 08.12.2023 г., което предписание не е било изпълнено и по този начин, на 09.12.2023 г. е извършил нарушение на чл. 415, ал. 1 от КТ.

Въз основа на така съставения акт е било издадено и атакуваното наказателно постановление, с което при идентичност на описанието на нарушението и правната му квалификация, на основание чл. 415, ал. 1, от КТ на жалбоподателя е наложена имуществена санкция в размер на 1500 лева.

Съдът намира, че приетите в АУАН, респ. НП фактически положения се установяват от наличната доказателствена съвкупност: свидетелските показания и писмените доказателства по делото. От показанията на свидетелката В. В. (актосъставител), се установява, времето, мястото и обстоятелствата, при които е било констатирано нарушението. Показанията на свидетелката са логични, обективни, непротиворечиви и кореспондиращи с писмените доказателства по делото (напр. л. 21 и сл. от делото), поради което съдът кредитира посочените доказателствени източници като достоверни и ги съобрази при формиране на вътрешното си убеждение.

С оглед на приетото за установено от фактическа страна, съдът намира от правна страна следното:

При съставянето на акта за констатиране на нарушението и при издаване на наказателното постановление не са допуснати нарушения на процесуалните правила, посочени в чл. 36-46 и чл. 52-58 от ЗАНН. АУАН и НП са издадени в рамките на сроковете по чл. 34 от ЗАНН.

От събраните по делото доказателства се установи по несъмнен начин, че на посочените в наказателното постановление време и място, жалбоподателят е извършил от обективна страна, нарушение на чл. 415, ал. 1

от КТ, като в качеството си на работодател, не е изпълнил задължително предписание на контролен орган в предоставения му срок.

С оглед обстоятелството, че нарушителят е юридическо лице, не се налага да се обсъжда субективната страна на нарушението, тъй като отговорността на юридическите лица е обективна и безвиновна.

Съдът намира за неоснователни възраженията на жалбоподателя, че не е изпълнил дадените му предписания, защото работничката не била полагала труд. Това възражение по същество оспорва законосъобразността на предписанието на административния орган, както и съществуването на трудовото правоотношение. Съдът намира от една страна, че оспорването на административния акт в настоящото производство е недопустимо, тъй като жалбоподателят не се е възползвал от правото си да го обжалва по съдебен ред и инцидентия контрол е недопустим, в случаите, когато нарушителят е има възможност да инициира пряк такъв, но не се е възползвал от тази възможност. На следващо място, претенцията на работодателя за неизпълнено трудово правоотношение се появява едва в хода на настоящото производство, поради което съдът приема, че същото е с цел единствено да обслужи линията на защита на дружеството. Видно от представените от жалбоподателя доказателства, дружеството е начислявало на своя работник трудови възнаграждения и ако действително този работник не е престириал своя труд, се поставя въпроса защо не е бил прекратен трудовия му договор. И това е така, защото не е имало проблеми от подобен характер, а те са релевирани едва сега, в хода на проверката, за да обслужат интересите на дружеството, а не защото действително са съществували подобни основания. По делото не са представени доказателства за плащане на уговореното и начислено възнаграждение на работника, като такива доказателства не са и неподписаните от работника и представени по делото документи на л. 25 и сл. от делото. Ето защо съдът намира, че при така установените обстоятелства не може да бъде уважено искането на дружеството за отпадане на неговата административна отговорност на това основание.

При реализацията на административно-наказателната отговорност, АНО е наложил имуществена санкция в размер на 1500 лева, в минимално предвидения от закона размер, поради което и не може да бъде намалявана допълнително.

В случая не са налице предпоставките за приложение на чл. 415в от КТ, която е специална норма по отношение на чл. 28 от ЗАНН. Вредните последици не са били отстранени веднага след констатиране на нарушението (не е било платено дължимото обезщетение въпреки задължителните указания, дадени от административния орган), поради което не са налице формалните предпоставки за приложимостта на тази разпоредба.

С оглед изложеното, настоящият състав прие, че наказателното постановление е правилно - законосъобразно и обосновано, и като такова следва да бъде потвърдено.

Съдът, като взе предвид изхода на делото, намира претенцията на АНО за присъждане на юрисконсултско възнаграждение за основателна. Съобразявайки действителната фактическа и правна сложност на делото, както и разпоредбите на чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ, вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, настоящата инстанция намери, че жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на АНО юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лева.

Водим от горното и на основание чл. 63, ал. 2 от ЗАНН, Софийски районен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление № 22-2300006 от 09.03.2023 г., издадено от директора на дирекция ДИТ – София, с което на „Строително предприемачески холдинг“ ЕООД, с ЕИК: 130917415 му е наложена имуществена санкция в размер на 1500 лева, за нарушение на чл. 415, ал. 1 от Кодекса на труда.

ОСЪЖДА, на основание чл. 63д от ЗАНН, „Строително предприемачески холдинг“ ЕООД, с ЕИК: 130917415 **ДА ЗАПЛАТИ** в полза на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“, сума в размер на 80 лева, дължими за юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред Административен съд – София-град в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му.

Съдия при Софийски районен съд: _____